

være et saadant, som knyttede sig til den Lov, der for Monarchiets Vedkommende er givet. Jeg kan derfor ikke følge navnlig den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i de forskjellige terminologiske Betragtninger, som han har anstillet om Kassebeholdning, Portefeuille og Reservefond; de ligge slet ikke for. Dette Forslag maatte stilles i Overensstemmelse med den for Monarchiet vedtagne Lov, og navnlig maatte ogsaa den Deel deraf, som er det ærede Medlem saa særdeles ubehagelig, nemlig den tremaanedlige Dypgjørelse, stilles saaledes, som skeet er, netop paa Grund af den Maade, hvorpaa Loven for Monarchiets Vedkommende i den Henseende er stillet. Det ærede Medlem siger, at denne Bestemmelse er finantstiel Uforstand; ja, men desom jeg nu vilde sige, at det ærede Medlems Paastand var finantstiel Uforstand, vare vi saa komne et Skridt videre? Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem ikke tidligere paa et andet Sted med sin Dygtighed har kunnet overbevise den daværende Forsamling om; at Forslaget indeholdt finantstiel Uforstand, saa hjælper det virkelig ikke, at han nu gjentager denne Paastand uden noget som helst Bevis. Jeg sætter mod hans Paastand en anden, den nemlig, at han ikke vilde være istand til med Fornuft at ordne Sagen paa den Maade, hvorpaa han forlanger, at den skulde ordnes (Tscherning: Prøv det!). Ja det skulde være mig overmaade hjært, hvis Hs. Majestæt vilde stille den ærede Rigsdagsmand paa min Plads. — Til disse Bemærkninger troer jeg, idetmindste foreløbig, at kunne indskrænke mig.

Monrad: Jeg skal ikke gaae ind paa det mere almindelige Spørgsmaal om det Forhold, hvori Monarchiets Finantsminister maatte staae til Kongerigets særlige Finantsminister; kun det skal jeg i saa Henseende bemærke, at Forsamlingen her ikke kan have overseet Betydningen af det Skridt, den gjorde dengang, den udstemte af Grundloven den Paragraph, der handlede om Statsraadet — jeg tillod mig dengang at gjøre opmærksom paa den Betydning, dette Skridt vilde have. Derimod maa det være mig tilladt et Par Ord at dvæle

ved den nuværende Tilstand. Den ærede Indenrigsminister bemærkede, at det var en lovhemlet Tilstand, der bestod; jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan anerkjende dette, det staaer tvært imod for mig, som om den nuværende Tilstand, istedetfor at være lovhemlet, er i Strid med Grundloven. Jeg skal paa ingen Maade overse, at den nuværende Tingenes Tilstand kan have sin historiske Hjemmel i Forholdenes Banfælsighed og Besværlighed, og navnlig kan det ikke være min Mening at ville lægge den Mand, som nylig er kommen ind i disse Forhold, denne Tilstand til Last. Smidstid er det jo saa, at den høitagtede Indenrigsminister paa det Bestemteste har fralagt sig Ansvar med Hensyn til Bestyrelsen af Penge, som tilhøre Kongeriget; han siger: jeg har intet Ansvar i saa Henseende, — og det er altsaa afgjort, at den, der bærer Ansvar, ikke anerkjender at have noget Ansvar. Det er ligesaa sikkert, at desom Monarchiets Finantsminister anerkjendte, at han med Hensyn til Bestyrelsen af Kongerigets Pengemidler havde et Ansvar ligeoverfor Repræsentationen, da vilde han jo, ligesom den høitærede Minister for Monarchiets sælles indre Anliggender, være mødt her og have fremsat det ham vedkommende Lovforslag. Det egentlige Hovedpunkt er altsaa, at vi ikke have noget anerkjendt Ansvar for Bestyrelsen af Midler, som anerkjendt tilhøre Kongeriget, og efter Grundloven maae vi have en Mand, som bestyrer disse Midler — om han saa ikke har Andet at gjøre — og som anerkjender, at han bærer Ansvar for det. Det forekommer mig ogsaa at være Lovforslagets egentlige Hensigt at raade Bod paa denne Ulempe, idet det nemlig bemyndiger Indenrigsministeren til hos Banquieren, Monarchiets Finantsminister, at lade vore Penge henstaae paa visse Betingelser; thi det er det Samme, som om Lovforslaget gik ud paa at lade vore Penge henstaae hos Huset Hambro eller Hage eller hvilket andet større Handelshuus, Ministeren vilde vælge, imod en Rente af 3 pCt., Noget, som de forøvrigt vist vilde gaae ind paa (M. Hage: For Diebliffet.). Men er det Lovforslagets Hensigt, saa forekommer det mig, at det ogsaa deri maa fremtræde aldeles klart og utvivlsomt, at vi have En, der bærer Ansvar. Hvem